

Arrest

nr. 296 291 van 26 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289, gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 21 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 mei 2023 tot weigering van onbeperkt verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juni 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 december 1999 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 3 april 2003 verklaart het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond. Het hiertegen ingediende beroep wordt verworpen door de Raad van State bij arrest van 4 oktober 2006 met nr. 136.189.

1.3. Op 13 mei 2004 dient verzoeker een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 9 maart 2007 wordt verzoeker op grond van voormelde bepaling juncto artikel 13 van de Vreemdelingenwet gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk van één jaar. Hij wordt in het bezit gesteld van een A-kaart die jaarlijks op zijn aanvraag en na controle door verweerder van de vervulling van de gestelde voorwaarden wordt verlengd. De laatste verlenging geldt tot 10 april 2024.

1.5. Op 24 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet teneinde te worden gemachtigd tot een verblijf zonder beperkingen (B-kaart).

1.6. Op 17 februari 2011 treft verweerder een beslissing tot weigering van onbeperkt verblijf omdat de in 1.5. punt bedoelde aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitsdocument noch van een motivering die verzoeker vrijstelt van deze voorwaarde. Er werd geen beroep ingesteld tegen deze beslissing.

1.7. Op 5 april 2023 dienen verzoeker en zijn gezinsleden opnieuw een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet teneinde te worden gemachtigd tot een verblijf zonder beperkingen (B-kaart).

1.8. Op 16 mei 2023 treft verweerder opnieuw een beslissing tot weigering van onbeperkt verblijf. Dit is thans de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Naam, Voornamen: [T.A.]

Nationaliteit. Armenië

Geboren te [...] op [...]

Verblijvende te [...]

+ echtgenote : [T.L.]

+ kinderen : [T.T., A. , K.]

Weigering onbeperkt verblijf

Gelieve betrokkene in kennis te stellen van het feit dat zijn/haar aanvraag om gemachtigd te worden tot een verblijf zonder beperkingen (B-kaart) ingediend op 05.04.23 wordt verworpen om de volgende reden(en)

- De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een Gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art 9bis. § I van de wet van 15 12 1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15 09 2006. Zijn/haar/hun asielaanvraag werd reeds afgesloten waardoor hij/zij niet langer vrijgesteld is/zijn van de verplichting om over een geldig identiteitsdocument te beschikken.*

Rekening houdende met het feit dat zijn/haar/hun identiteit nog niet met zekerheid kon worden vastgesteld wordt het daarom met opportuun geacht om hem een machtiging tot onbeperkt verblijf in het Rijk te verlenen

- Onze beslissing van 03 04 23 blijft behouden Betrokkene blijft in het bezit van een A-kaart geldig tot 10 04 24*

Bij het volgende verzoek tot verlenging van de tijdelijke verblijfstitel ingediend in toepassing van artikelen 9 (9BIS) en 13 van de wet van 15,12 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 09 2006 en onder voorbehoud van het naleven door betrokkene van de aan zijn/haar tijdelijk verblijf gestelde voorwaarden zal opnieuw onderzocht worden of betrokkene in aanmerking komt voor een verblijf zonder beperkingen.

Een aantal weken voor het verstrekken van a kaart dient betrokkene volgende documenten over te leggen:

Geldige nationale paspoorten

Pas wanneer betrokkene deze documenten overlegt en de voorwaarden op een bestendige wijze zijn vervuld, zullen we nagaan of hij/ zij eventueel in aanmerking komt voor een verblijf van onbeperkte duur.

[...]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op:

*“- Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 9bis van de Vreemdelingenwet
- Schending van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel;
- schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht;”*

Hij betoogt als volgt:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel¹.

De Raad kan immers in het kader van de materiële motiveringsplicht nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 September 2010, nr. 207.325).

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

Verwerende partij heeft verzoeker zijn aanvraag tot een onbepaald verblijf ten onrechte afgewezen.

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont. (...)”

Uit bovenvermelde wetsbepaling blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet verklaren wanneer deze niet vergezeld is van een identiteits- document, tenzij de aanvraag uitgaat van een vreemdeling wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of tenzij de vreemdeling zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

DVZ beoordeelt het identiteitsdocument op het moment van de aanvraag (RvS nr 219.256 van 8 mei 2012, RvS nr. 237.445 van 22 februari 2017). Ook de vrijstelling van identiteitsdocument beoordeelt DVZ volgens de situatie op het moment van de aanvraag (RvV, nr 70.708 van 25 november 2011, RvS, nr. 219.256 van 8 mei 2012).

De voorwaarde dat de vreemdeling een identiteitsdocument moet bezitten, geldt niet voor :

- de asielzoeker die zich in de asielprocedure bevindt, of die een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend bij de Raad van State tegen de asielbeslissing, en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die op geldige wijze aantoont dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

Als men als derdelander een verblijfsprocedure doorloopt, dan krijg men vaak eerst een beperkt of voorwaardelijk verblijf, wat in casu het geval was voor verzoekers.

Na een bepaalde période krijgt men een verblijfsrecht van onbeperkte duur waarvan voor sommige verblijfsprocedures de duur van deze période wettelijk bepaald, is doch voor sommige verblijfsprocedures zijn er geen wettelijke bepalingen.

Als er geen wettelijke bepalingen zijn die voorschrijven wanneer een verblijf van onbeperkte duur moet worden toegekend, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een discretionaire bevoegdheid. In de praktijk geeft de DVZ dan ten vroegste na 5 jaar vanaf de afgifte van de eerste verblijfskaart een verblijf van onbeperkte duur.

Uit het AD kan er worden afgeleid dat verzoekers - in het kader van een humanitaire regularisatie ex art. 9bis vrw. - een machtiging tot verblijf voor meer dan 3 maanden hebben ingediend. Zij werden bijgevolg in het bezit werden gesteld van een tijdelijk verblijfsrecht.

De DVZ geeft ten vroegste na 5 jaar vanaf de afgifte van de eerste verblijfskaart een verblijf van onbeperkte duur.

Dit termijn van 5 jaar is al reeds ruimschoots verstreken, doch weigert de DVZ om aan verzoekers een B kaart af te leveren wegens de ontstentenis van geldige nationale passpoorten aangezien de identiteit van verzoekers volgens verwerende partij nog niet met zekerheid kan worden vastgesteld.

Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn. Deze interpretatie vindt steun in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 September 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007.

Een kopie van het identiteitsdocument, of de motivering waarom de betrokkene in voorkomend geval zou vrijgesteld zijn van deze verplichting, dient opgenomen te zijn in de verblijfsaanvraag.3

Uit een simpele lezing van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet kan er uit deze wetsbepaling worden afgeleid dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet verklaren wanneer deze niet vergezeld is van een identiteits- document, tenzij de aanvraag uitgaat van

een vreemdeling wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of tenzij de vreemdeling zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

Dit heeft echter geen betrekking op de discretionaire bevoegdheid aangezien de wetgever al reeds de identiteitsvoorwaarden duidelijk heeft omschreven en omkaderd in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien verzoekers hun aanvraag ab initio niet onontvankelijk werd verklaard en zij a contrario in het bezit werden gesteld van een A kaart, kan er thans worden aangenomen dat de verzoekers de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze hebben aangetoond.

Verwerende partij heeft aldus rechtsgeldig de identiteit van verzoekers aanvaard en kan thans bezwaarlijk voorhouden dat de identiteit van verzoekers op heden niet met zekerheid kan worden vastgesteld.

Bovendien werd er nooit eerder gebruik gemaakt van een alias in het verblijfsrechtelijke dossier en volgde er geen veroordeling voor identiteitsfraude en werden verzoekers in het bezit gesteld van een verblijfsrecht (A kaart) zonder de vermelding 'DECL'. Als een derdelander geen paspoort of nationale identiteitskaart toevoegt en dit wordt gemotiveerd in de aanvraag zodat er een vrijstelling volgt, dan schrijft de gemeente een derdelander in het vreemdelingenregister bij een positieve beslissing met de vermelding 'DECL', quod certa non.

Dit gegeven schraagt de waarachtigheid van de identiteit van verzoekers.

Verzoeker heeft op geldige wijze aangetoond dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, temeer daar de Ambassade van Armenië expliciet gesteld heeft dat verzoekers niet gekend zouden zijn bij de Armeense Overheid als Armeense Staatsburgers (zie: AD van verzoeker).

De identiteit van een persoon, ook van een vreemdeling, wordt niet bewezen aan de hand van een paspoort, doch aan de hand van een geboorteakte⁴.

Deze attesten van de Ambassade effectueert in samenspraak met hun geboorteakten de identiteit van verzoekers, niettegenstaande dat zij geen nationale paspoorten kunnen bekomen vanwege de Armeense autoriteiten.

Overigens gelet op de moeilijke omstandigheden waarin een vluchteling vaak zijn land verlaat, dient men bij het bewijs van de identiteit enige soepelheid aan de dag te leggen.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu absoluut dient te gebeuren in het belang van verzoekers.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid middels in de al reeds ingestelde en gegronde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw. en hun administratief dossier.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7631; R.v.St. 30 September 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

4Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 September 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing. Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu menen verzoekers dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd."

2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen. Hiertoe volstaat het dat in de bestreden beslissing duidelijk, maar desnoods bondig, wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1999, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

2.3. In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet aangegeven dat verzoekers aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf zonder beperkingen wordt geweigerd omdat deze aanvraag niet vergezeld ging van het vereiste identiteitsdocument, noch van een geldige motivering die toelaat hem vrij te stellen van deze voorwaarde en doordat zijn asielaanvraag reeds werd afgesloten zodat hij niet langer is vrijgesteld van de verplichting om over een geldig identiteitsdocument te beschikken. Verweerder licht toe dat, rekening houdend met het feit dat de identiteit van verzoeker nog niet met zekerheid kan worden vastgesteld, het niet opportuun wordt geacht om hem een machtiging tot onbeperkt verblijf in België te verlenen. Verzoeker zet niet uiteen waarom deze motieven hem niet toelaat zich erop te verdedigen.

2.4. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet, te meer verzoeker de schending opwerpt van de materiële motiveringsplicht, dat handelt over de inhoudelijke correctheid van de motieven, en de motieven dus worden geacht gekend te zijn. Het middel wordt derhalve verder behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen en het particulier belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

2.6. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

2.7. De Raad merkt op dat er geen wettelijke bepaling is die handelt over een machtiging tot onbeperkt verblijf na het verkrijgen van een machtiging tot tijdelijk verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder beslist volledig discretionair wat de voorwaarden zijn voor een machtiging tot onbeperkt verblijf. Verzoeker erkent dit in zijn verzoekschrift waar hij stelt dat er geen wettelijke bepalingen zijn die voorschrijven wanneer een verblijf van onbeperkte duur wordt toegekend en dat verweerder aldus ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt. De Raad neemt akte van verzoekers betoog dat in de praktijk verweerder ten vroegste vijf jaar na de afgifte van een eerste verblijfstitel een verblijf van onbeperkte duur toestaat en dat in zijn geval de termijn van vijf jaar "ruimschoots" is verstreken. Artikel 13 van de Vreemdelingenwet voorziet alleszins enkel voor personen met een verblijfsmachtiging of verblijfstoelating gestoeld op andere specifieke rechtsgronden, zoals onder meer de artikelen 9ter of 10 van de Vreemdelingenwet, dat er een machtiging tot verblijf van onbeperkte duur moet worden verstrekt bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag om verblijfsmachtiging werd ingediend.

2.8. In eerste instantie betoogt verzoeker dat door zijn initiële aanvraag op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet destijds ontvankelijk en gegrond te verklaren, verweerder heeft bevestigd dat hij op geldige wijze heeft aangetoond in de onmogelijkheid te verkeren om de vereiste identiteitsdocumenten te verwerven in België en dat verweerder rechtsgeldig zijn identiteit heeft aanvaard waardoor deze nu niet opnieuw kan worden betwist. Verzoeker wijst op het feit dat hij nooit een alias heeft gebruikt, dat hij niet is veroordeeld voor identiteitsfraude en dat hij in het bezit werd gesteld van een A-kaart zonder de vermelding "DECL". Dit alles, zo besluit verzoeker, "schraagt de waarachtigheid van [zijn] identiteit".

2.9. Blijkens het administratief dossier werd verzoeker op 9 maart 2007 gemachtigd tot een tijdelijk verblijf om humanitaire redenen op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. In het administratief dossier bevindt zich een aanvulling van 20 maart 2005 van de initiële aanvraag ingediend

op 11 mei 2004 waarin de Raad leest dat verzoeker een lange asielpcedure van drie jaar in het geval van een gezin met schoolgaande kinderen heeft ingeroepen als basis voor een verblijfsmachtiging. De Raad gaat er dan ook van uit dat verzoeker op deze basis werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk. Uit niets blijkt dat bij het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet de voorwaarden werden gesteld van een identiteitsdocument of het aantonen van de onmogelijkheid om er één te verwerven in België, laat staan dat verzoeker aantoonde één van deze voorwaarden te vervullen. Verzoeker kan de verblijfstitel die hij verkreeg op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet niet meer laten zeggen dan wat deze zegt; met name vormt deze titel de reflectie van het feit dat er humanitaire redenen waren om hem te machtigen tot een verblijf in het Rijk voor beperkte duur gelet op zijn verblijfshistoriek en de elementen die zijn zaak kenmerken.

2.10. In casu houden de machtiging tot tijdelijk verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en de verblijfstitel die in het verlengde hiervan werd uitgereikt, dan ook niet in dat verweerder de identiteit van verzoeker zou hebben aanvaard of zou hebben aangenomen dat hij in de onmogelijkheid verkeert om identiteitsdocumenten in België te verwerven. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien de wetgever pas bij de vervanging van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet – rechtsgrond waarop verzoeker werd gemachtigd tot verblijf – door artikel 9 bis de ontvankelijkheidsvoorwaarde invoerde (in §1) dat de vreemdeling moet beschikken over een identiteitsdocument of de onmogelijkheid dient aan te tonen om dit in België te verkrijgen (Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33: “Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”). Deze regelgeving trad in werking op 1 juni 2007 en is van toepassing op de aanvragen ingediend na deze datum. Bijgevolg was er op het moment dat verzoeker tot verblijf werd gemachtigd geen sprake van een dergelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde waardoor zijn redenering dat verweerder hiermee zijn identiteit of de onmogelijkheid om een identiteitsdocument te verwerven heeft aanvaard, niet opgaat. Het betoog van verzoeker klemmt des te meer gezien uit het lijvig dossier blijkt dat het bezit van een geldig nationaal paspoort telkens uitdrukkelijk werd vermeld in elke instructie die de verwerende partij verstuurde naar de gemeentebesturen voor de verlenging van de verblijfstitel van verzoeker, die door hem ook getekend werd. Bovendien blijkt dat de in punt 1.6. vermelde beslissing van 17 februari 2011 ook al was gemotiveerd als volgt:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art.9bis, §1 van de wet van 15.12.19080, gewijzigd door art.4 van de wet van 15.9.2006. Zijn asielaanvraag werd reeds afgesloten waardoor hij niet langer vrijgesteld is van de verplichting om over een geldig identiteitsdocument te beschikken. Rekening houdende met het feit dat zijn identiteit nog niet met zekerheid kon worden vastgesteld, wordt het daarom niet opportuun geacht om hem een machtiging tot onbeperkt verblijf in het Rijk te verlenen.”

2.11. De Raad neemt akte van verzoekers betoog dat hij nooit een alias heeft gebruikt, of nooit is veroordeeld voor identiteitsfraude en dat hij een A-kaart heeft zonder de vermelding “DECL” maar hiermee doet hij geen afbreuk aan het voorgaande, noch toont hij hiermee zijn identiteit aan of slaagt hij erin hiermee aan te tonen dat hij in de onmogelijkheid is om identiteitsdocumenten in België te verwerven.

2.12. In tweede instantie betoogt verzoeker op enigszins tegenstrijdige wijze dat hij op geldige wijze heeft aangetoond zich in de onmogelijkheid te bevinden om de vereiste identiteitsdocumenten te verwerven in België. Hij verwijst hiertoe naar attesten afgeleverd op 19 november 2019 door de Armeense ambassade waarin wordt gesteld dat hij en zijn gezinsleden bij de Armeense overheid niet gekend zijn als Armeense staatsburgers (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift). Anderzijds betoogt verzoeker dat de identiteit van een persoon ook kan worden aangetoond door een geboorteakte en dat de hiervoor vermelde attesten van de Armeense ambassade “in samenspraak” met zijn geboorteakte (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift) zijn identiteit voldoende “effectueert”. Hij voegt hieraan toe dat gelet op de moeilijke omstandigheden waarin vluchtelingen hun land ontvluchten, het bewijs van identiteit soepel dient te worden beoordeeld. Volgens verzoeker heeft verweerder met deze “belangrijke omstandigheid” geen rekening gehouden terwijl hij er wel degelijk kennis van had.

2.13. De Raad merkt vooreerst op dat het in punt 1.1. bedoelde verzoek om internationale bescherming werd afgesloten zoals in de bestreden beslissing ook al kan worden gelezen. Verweerder vervolgt hierin

terecht dat verzoeker hierdoor niet langer is vrijgesteld van de verplichting om over een geldig identiteitsdocument te beschikken. Gezien de afwijzing van zijn asielaanvraag kan verzoeker de moeilijke omstandigheden waarin vluchtelingen hun land van herkomst verlaten dan ook niet aangrijpen als vergoelijking voor het gebrek aan identiteitsbewijs of in dit verband nog een bijkomende motivering in de bestreden beslissing verwachten, andere dan de voormelde .

2.14. Voorts ziet de Raad niet in hoe de door verzoeker aangehaalde attesten van de Armeense ambassade van 19 november 2019 waarin wordt gesteld dat hij en zijn gezinsleden “*niet over de nationaliteit van de Armeense Republiek*” beschikken, kunnen aantonen dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om de vereiste identiteitsdocumenten te verwerven in België zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift. Dat verzoeker dit zelf ook wel weet blijkt ten eerste uit het feit dat hij deze attesten al eerder had neergelegd bij zijn aanvragen tot verlenging van de verblijfskaarten, dit vanaf 2020 en deze nooit aanvaard werden door verweerder, nadat deze in zijn instructie tot verlenging van 8 maart 2019 voor het eerst gesteld had dat verzoeker een geldig nationaal paspoort moest overmaken of een attest van een ambassade waarin de identiteit en de nationaliteit wordt bevestigd en een duidelijke en aanvaardbare reden wordt verstrekt waarom geen paspoort kan worden afgeleverd. Ten tweede blijkt dit uit het feit dat verzoeker op 31 januari 2020 een verzoekschrift heeft neergelegd om als staatloze te worden erkend bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, waar verweerder ook op wijst in zijn nota met opmerkingen en waarover verzoeker zwijgt in alle talen. In dit verzoekschrift, dat zich bevindt in het administratief dossier, kan worden gelezen dat hij zich tot de Armeense ambassade heeft gewend, dat deze attesten afleverde waaruit blijkt dat hij niet de Armeense nationaliteit heeft, dat hij nochtans is geboren in Armenië en nooit in een ander land heeft verbleven hebben voor zijn afreis naar België. Verzoeker stelt zich te bevinden in een impasse waardoor hem het statuut van staatloze moet worden toegekend. Voorts is verzoeker van oordeel dat hij zijn identiteit heeft aangetoond met een geboorteakte. Een dergelijke akte zegt dat een persoon met een erop vermelde identiteit op een bepaalde plaats en tijdstip is geboren. De dragers ervan, zoals verzoeker, kunnen hiermee niet aantonen dat zij de personen zijn die in deze akten worden vermeld, al was het maar wegens het gebrek aan een foto die de fysieke band kan vaststellen. Dit kan verzoeker slechts aantonen met “*een identiteitsdocument*” zoals een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel, wat een geboorteakte manifest niet is. De loutere voorlegging van een geboorteakte laat niet toe om dit document te vereenzelvigen met de persoon op wie deze betrekking heeft (RvS 4 februari 2016, nr. 11.788, (c)). Het valt moeilijk in te zien hoe het voormelde attest van de Armeense ambassade “*in samenspraak*” met de geboorteakte verzoekers identiteit voldoende “*effectueert*” en verzoeker legt het niet verder uit.

2.15. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder zijn discretionaire bevoegdheid die hij in deze heeft, op een kennelijk onredelijke of disproportionele wijze heeft ingevuld door te besluiten dat een machtiging tot onbeperkt verblijf niet kan worden verleend omdat verzoekers identiteit nog niet met zekerheid kan worden vastgesteld, nadat hij met verwijzing naar artikel 9 bis, §1 van de Vreemdelingenwet vaststelde dat verzoekers aanvraag niet gepaard ging met een identiteitsdocument noch met een geldige motivering die toelaat hem vrij te stellen van deze voorwaarde. Het blijkt hierbij niet dat verweerder zou hebben veronachtzaamd om rekening te houden met een “*belangrijke omstandigheid*”. Dat verweerder niet kennelijk onredelijk handelt volgt tevens uit het feit dat hij vanaf 2008 verlengingsbeslissingen blijft treffen, hoewel verzoeker tot op heden geen nationaal paspoort voorlegde, terwijl verweerder in elke verlengingsinstructie blijft hameren op deze te vervullen voorwaarde. Ook in de bestreden beslissing wordt bevestigd dat het tijdelijk verblijfsrecht van verzoeker wordt verlengd tot 10 april 2024 en stelt verweerder dat hij bij een volgend verzoek tot verlenging opnieuw zal onderzoeken of verzoeker en zijn gezinsleden in aanmerking komen voor een onbeperkt verblijfsrecht, waarbij opnieuw wordt gehamerd op het feit dat zij geldige nationale paspoorten moeten overmaken.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker. De Raad wijst er hierbij op dat het beroep enkel op de rol werd geplaatst voor zover hij het in eigen naam heeft ingediend, aangezien de overige in het verzoekschrift vermelde partijen het in hunnen hoofde verschuldigde rolrecht niet hebben voldaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN

M. EKKA